

120.030

A szecs kavágó

Írta: NÓTI KÁROLY

A darab előadási joga 5 pengőért megszerezhető a szerzőnél (Címe: Nóti Károly, Budapest, Baross-utca 126). — Copyright by Nóti Károly, Budapest. — Az engedély nélküli előadást szigorúan bünteti a szerzői törvény.

Színrekerült a Terézköri Színpadon a következő szereposztásban:
Baka: Várnay László; Bakáné: Feleki Klári; Salgó: Komlós Vilmos; Bácska: Gárdonyi Lajos; Gergely: Sándor József.

Történik dr. Balázs Andor legénylakásán.

(Szín: Egy parasztház udvara falun. Színen Baka, Gergely, Bakáné, Salgó.)

Salgó (gépügynök, pesti ember. Kezében prospektus, abból magyaráz): ...ez a szalma összekeveredik avval a szénával és olyan apróra vágja uram azt a szecs kát, hogy az a marha meg lesz győződve arról, hogy korpát eszik.

Baka (fiatal paraszt): Osztán mennyibe kerül?

Salgó: Százhatvan pengő.

Bakáné (mérgesen): Osztán mi közöd ténéked ahhoz, hogy mennyibe kerül? Ugyse kell az minékünk!

Baka: Jól van no! Hászen kérdezni tán csak szabad. Az semmibe se kóstál!

Salgó: Igaza van a kedves férjének.

Baka: Osztán hány késsel dolgozik?

Bakáné: Na eriggy má dógodra! (Salgóhoz) Maga is jobban teszi lelkem, ha odébb áll, mert itt úgyis hiába tóti a drága időt. Nem kell minékünk szecs kavágó, lelkem, mert annak a két borjunak, aki nálunk van, megvágjuk mi lelkem a répát bicskával is.

Baka: Ammán igaz. Méghogy százhatvan pengő? Még a nagyapám se látott annyi pénzt, pedig az mindig nézett...

Salgó: Hát nem muszáj azt kérem egyszerűen kifizetni. Lehet azt havi részletekben is!

Baka: Osztán mennyi az egy hónapban?

Salgó: Tíz pengő!

Bakáné: No, lódujj már a dógodra, osztán ne tartsd fel ezt az urat, van ennek más dőga is!

Baka: Haggyál már békémbe Rozál! Hászen beszélni tán csak szabad. Azír adott az Isten az embernek száját!

Bakáné: Azír adott? Ténnap délben meg azt mondtad, hogy azír adott az Isten száját, hogy egyen az ember vele. De nagyon jól tudod, hogy mire attá az Isten a száját!!!

Baka: Tudom hát!

Bakáné: Tudod? De hogy azír attá az Isten az embernek a lábat, hogy kimeny nyen vele a fődre, meg hogy azír attá az

Isten a két kezét, hogy kapát fogjon vele az ember, meg azír attá a derekat, hogy hajujjun vele az ember, aztat te mindig elfelejtet Berci! (Salgóhoz) Maga meg lelkem, ne szédicse ezt az embert avval a szecs kavágóval. Nincs nekünk ahhoz pénzünk!

Salgó: Nem köll ahhoz pénz, csak egy aláírás.

Bakáné: Nem írunk mi alá tisztelt úr! Most két esztendeje is aláírt az uram valamit, osztán ippen most tótötte ki a két hónapot, amér a végrehajtót kikergette. Na, Isten álggya meg. Te meg lódujj az istállóba!

Baka (elmenőben): Pedig kéne a jószág-nak!

Bakáné: Tán neked még nem vót elég az a két hónap... (Együtt el).

Salgó (indul jobbra): Ez is egy jó üzlet. Ezek szépen itt hagytak.

Bácska (jobbról be, Salgóhoz): Adj Isten gazduram.

Salgó: Én gazduram? Alászolgája.

Bácska: Nagyon örvendek, hogy itt találom. Éppen önt keresem.

Salgó: Nono! Mivel szolgálhatok?

Bácska: Hogy őszinté legyek, én egy üzletet szeretnék önnel kötni.

Salgó: Hát ez nem lesz nehéz. Tudni illik éppen azért vagyok itt.

Bácska: Hát hallgasson ide gazduram.

Salgó: Gazduram? Mért mondja nekem, hogy gazduram?

Bácska: Ez így szokás. Hát kérem, én a szecs kavágó ügyében jöttem.

Salgó: Hát akkor éppen jó helyen jár gazduram.

Bácska: Na látja. A mi cégünk kérem a legnagyobb és legmodernebb szecs kavágót hozza forgalomba. Engedje meg, hogy egy pár mintát mutassak magának.

Salgó: Maga eladni akar nekem szecs kavágót?

Bácska: Hát mit gondol, tán azért jöttem ide, hogy vegyek? Hát hallgasson ide, gazduram!

ORSZ. SZECHENYI-KÖNYVTÁR

Növekedéknapló

1941. év. 8986 sz.

120030

Salgó: Nézze, hagyjon engem békén az-
zal a gazdurammal, én elárulhatom ma-
gának...

Bácska (közbevág): Tudom, hogy magá-
nak nem kell szecskavágó, mert magának
már van!...

Salgó: De mennyi!

Bácska: Dobja el gazduram! Ahány
szecskavágója van, azt mind dobja el, mert
idefigyeljen... (Prospektust vesz elő.)

Salgó: Nézze kérem... nincs semmi ér-
telme...

Bácska: Dehogyan nincs. Szóból ért az em-
ber gazduram. Meg kell azt önnek magya-
ráznom, hogy mit tud egy ilyen szecska-
vágó.

Salgó: De értse meg!...

Bácska: Hagyjon engem beszélni, kérem.
Nézze meg ezt az ábrát. Ez a legutóbbi
típus!

Salgó: Fogja be a száját! Hát nem érti,
hogyan én is...

Bácska: Várjon! Még semmit sem tud!

Bakáné (balról be): Hát mi ez? Ezek
már ketten vannak?

Bácska: Kezét csókolom, kedves gazd-
uramné! Éppen magyarázom a kedves fér-
jének, hogy ez a legújabb szecskavágó...

Bakáné: Hallja az úr! Most aztán elég
legyen abból a szecskavágóból, mert fogok
egy rocska vizet, osztán úgy kiöntöm ma-
gukat innen, mint az ürget. Na, megálljon
csak, mert szólok az uramnak, osztán
mindjárt eltisztulnak ebből az udvarból!
Gergely! Gergely te! (El).

Bácska (Salgónak): Szól az urának!
Hát nem maga az ura?

Salgó: Én? Maga szerencsétlen! Hiszen
én magam is szecskavágó-ügynök vagyok.

Bácska: Kicsoda?

Salgó: Én.

Bácska: Nahát ez aztán mégis szemte-
lenség! Hát akkor mért hagyja, hogy én
ittén kibeszéljem a tudómet magának?

Salgó: Hát hagyom? Hiszen maga nem
hagyott szóhoz jutni. Pardon (Bemutatko-
zik.) Salgó vagyok. Budapestről.

Bácska: Örvendek. Bácska Samu... Ma-
ga beszélt már ezekkel a parasztokkal?

Salgó: Mi az, hogy beszéltem? Már ré-
gen ki is vagtok dobva! Jó lesz kolléga
úr, ha megyünk!

Bácska: Hova?

Salgó: El.

Salgó: Nem látta, milyen dühös ez a
menyecske. Mindjárt jön az urával és egy
botrányt csinál!

Bácska: Botrány? Ugyan, menjen már!
Mindjárt jön az asszony az urával és én
eladok nekik egy szecskavágót!

Salgó: Kolléga úr, maga egy optimista!

Bácska: Nézze barátom, ezt kikérem
magamnak. Ilyen jóba még nem vagyunk!

Salgó: Hát, kolléga úr, nekem van egy
néhány szecskavágó gépem raktáron, de

maga nekem hamarabb eladhat egyet, mint
ezeknek a parasztoknak.

Bácska: Ugyan kérem. Érttem én az én
mesterségemet. Tessék csak azt rám bízni.

Salgó: Hencegni azért nem muszáj! Va-
lami nagyon jó szeme nincs magának, az
biztos! De mondja kérem, hogy van az,
hogy én magát nem ismerem? Pedig én
mindenkit ismerek a szakmában.

Bácska: Mert én még csak egy hete,
hogy ebben a szakmában dolgozom. Azelőtt
női konfekcióban dolgoztam.

Salgó: Hiszen akkor maga nem ért a
géphez.

Bácska: A fontos az, hogy az ember az
emberekhez értsen! Vigyázzon... jönnek...
csak figyeljen jól ide...

Baka és Bakáné (balról be).

Baka (kezében egy vasvilla).

Bácska: Kezét csókolom kedves gazd-
uramné. Van szerencsém gazduram.

Bakáné (urához): Hát szójj már nekik,
hogy puccoljanak innen! Ne tartsd a szá-
dat!

Baka: Nahát ancván, mennyenek ki in-
nen!

Bácska: Ejnye, gazduram, hát ez a híres
magyar vendégszeretet? Kikergetik a ven-
déget?

Bakáné: Miféle vendéget? Nem hívtuk
mi magukat!

Bácska: Az mindegy! Én mégis vendég-
nek érzem magamat. Csak egy pillanatnyi
türelmet kérek. Kérem egy fajn szecska-
vágót ajánlok.

Bakáné: Nincs nekünk arra szükségünk.

Bácska: Maguknak nincs, azt tudom, de
a marháknak!

Baka: Hát akkor bevezetem az urat az
istállóba a tehénhez, osztán aggya el neki.

Bácska (Salgóhoz): Már viccel, már
nincs semmi baj. (Bakához) A tehénnel
majd a kolléga ur beszél! (Salgóra mutat).

Salgó: Miért éppen én?

Bácska: Mert egyik marha megérti a má-
sikát.

Salgó: Kikérem magamnak ezt a viccet!

Bácska (súgva): Pszt! Maga hülye! Nem
látja, hogy már kész az üzlet. A fontos az,
hogy a kuncaftnak jó kedve legyen!

Baka (dühösen): Na, egy-kettő, lódulja-
nak!

Salgó: A kuncaftnak jó kedve van!

Bácska: Annyi baj legyen. Majd mon-
dok még egy viccet!

Salgó: Csak legyen ideje hozzá!

Bácska: Egyszer a Klein találkozott a
Weisszal?

Baka: Hát hányszor mondtam még, hogy
ne töltsük az időt urak! Jó lesz, ha ki-
mennek innen szépszerivel, mert tudok én
másképp is beszélni!

Salgó: Na, gyérünk kolléga úr!

Bácska: Várjon még,, hiszen még csak
most kezdek tárgyalni...

Bakáné: Nincs az uraknak bőr az arcu-

kon? Vagy azt várják, hogy kidobjuk innen magukat?

Salgó: Én már itt sem vagyok. Alászol-gája. (Indul.)

Bácska (megfogja): Várjon maga hülye! Salgó: Az egész szecs-kavágó nem ér annyit, hogy ez a kisczarda belémszúrja azt a villát!

Baka: Na, mi lesz??

Bácska: Gazduram, legalább nézze meg a prospektust!

Baka: Nem nézek semmit! Kifelé, ánc-váj!

Mihály bácsi (öreg paraszt): Aggyon Isten! Miféle lárma van itt nálatok, Gergely?

Bakáné: Hát látott má illet, Mihály bács?i Az embernek nincs nyugta ezektől az emberektől!

Mihály: Nonó! Hát osztán tik vasvillával veritek ki a vendéget?

Bácska: Ez egy úriember! (Bemutatko-zik.) Neve Bácska Samu.

Mihály: Bácska? Ösmerős a neve az úr-nak. Legénykoromban én is ismertem egy Bácskát, csak hogy az megye volt!

Bácska: Megye? Az nem én vagyok, mert én nem megyek!

Mihály: Osztán azir veszekedik maga ezekkel a tisztességes emberekkel?

Bácska: Én veszekszem? Mondja nagy-sád, én veszekedtem magával?

Bakáné: Még csak az kéne, hogy vesze-kegyen is. Nem elég, hogy már egy órát lopott el a drága időnkéből?

Baka: Erővel egy szecs-kavágót akarnak ránszózni!

Mihály: Mifélet te?

Bakáné: Szecs-kavágót!

Mihály: Tinéktek?

Bakáné: Hát mit szói kend ehhez?

Mihály: Ezök?

Bakáné: Ezök hát. Szecs-kavágót.

Mihály (nagyot nevet).

Bácska: Mit nevet? Mit nevet? Mondja Salgó, maga mondott valami viccet?

Salgó: Én egy szót sem szóltam!

Bácska: Akkor mit nevet ez?

Mihály: Hallja az úr! Még jó, hogy nem egy traktort akar itt eladni, meg egy csép-lőgép-garnitúrát!

Bácska: Hát az szebb üzlet volna, eskü-szöml!

Mihály: Osztán ti megröndültétek a gé-pet?

Bakáné: Hát tán csak van jó dögünk! Nem ment el az esztünk!

Mihály: Hát csak azir mondom. Ne nagygyátok magatokat becsapni ezektől az emberektől! Nem köll az tinéktek!

Bácska: Bocsánatot kérek! Én nem csa-pok be senkit!

Mihály: Csak akit lehet!

Bácska: Mondja, mit akar maga itt? Mi-tten már majdnem megállapodtunk, erre maga idejön és elrontja az üzletemet!

Mihály: Lassabban a testtel atyámfia! Csak nem hagyom becsapni ezt a szeren-csétlen buta embert! Igaz-e Gergely?

Baka: No, nó!

Mihály: Mert buta vót ennek az egész fajtája. Az apjával együtt szolgáltam Bosz-niában. Az is ollan buta vót, hogy fráter-nek mondta a generálist.

Bácska: Lehet, hogy sötét vót. Egyszer a sötétben a feleségem engem is összetévesz-tett egy hadnaggyal.

Mihály: Csakhogy a fehérnépnél az nem butaságnak számít. Igaz-e, Gergely? Mert mikó téged összetévesztett a Rozál a csend-örkáplárral...

Bakáné: Ne beszéljön má Mihály bácsi!... Hát azir gyött ide, hogy a Gergelyt fölpisz-kájja?

Baka: Hát igaz is Mihály bácsi! Ölig vót már nekem abbul a csendörkáplár-bu!

Mihály: Neköd fiam igón! De vajjon Rozálnak öleg vót-e? Hát különben nem fir-tatom én esztet. Ami vót, vót, ott egye meg a fene. Hanem hát szecs-kavágót ne vegye-tek.

Salgó: Na, jöjjön, Bácska! Még ez az öreg paraszt kellett magának!

Bácska: Várjon! (Mihályhoz.) Hallja az úr, mégis csak szemtelenség, hogy maga ide-jön és lebeszéli az én kuncsaftjaimat. Ha nem nézném az öreg korát, úgy vágnám nyakon, mint a pinty!

Salgó (ijedten): Kollega úr, megörült?

Bácska: Csak bízza rám!

Mihály: Kít vágna maga nyakon?

Bácska: Magát! Akarom mondani kendet. Csak az öreg korát tekintem.

Mihály (fenyegetően): Hát ne tekincse!

Bácska: De tekintem.

Mihály: Csak sose tekincse!

Bácska (huzódik): De tekintem. Én azt tekintem, ami nekem tetszik. Mondja édes bátyám, miért beszéli le ezeket a szecska-vágóról?

Mihály: Mert ércse meg az úr, hogy ezöknék nem köll szecs-kavágó...

Bakáné: Ebbe igaza van Mihály bácsi! Köll a fészkes fenének!

Mihály: Tuggya hová kell az illen gép? Ide a szomszéd-ba a Lábodi Gáspárhoz, vagy a Kantár Dénesnek. Azok látja lehets gaz-da emberek. Hát vak maga? Hát nem látja, hogy ezek itten kódisok!

Bácska: Micsodák?

Mihály: Kódisok!

Bácska (Salgóhoz): Mi az a kódisok?

Salgó: Koldusok.

Bácska: Ja, koldusok! Igen? Az más! Bocsánat, nem vettem észre. (Bakákhoz.) Hát maguk mér nem szólnak? Ha tudom, hogy maguk koldusok, akkor már régen nem vagyok itt!

Baka: Ejnye Mihály bácsi, hát osztán mér mond kend illeneket?

Bakáné: Hát ha nem is vagyunk ollan

gazdagok, mint kend, azir nem vagyunk kódisok.

Mihály: Bizony, azok vagytok tik lelköm. Sose resteljétek. Nincsen abba szégyen! (Bácskához.) Nincsen ezeknek egyebük, csak ami rajtuk van!

Bácska (szakértelemmel megfogja a Baka gatyáját): Hát ez nem sokat ér!

Baka: Mér? Házunk tán nincsen?

Mihály: Hát aztán, mit ér az, ha van is! A haszonélvezet az anyádé. Arra várhacc, míg az meghal. Mert úgy virít az még, akár a rozmaring. Még meglátod, hogy az fog tipeg kikísérni a temetőbe.

Bakáné: Nincs ahhoz kendnek köze, hogy mink van, vagy mink nincsen!

Mihály: No, nó! Ne kiabálj velem jányom. Csak ennek a jó embernek magyarázom... hogy nem köll nektek afféle masina, mert kódisok vagytok.

Bácska: Nahát, ha önök kódisok, akkor én megyek. (Mihályhoz.) Szavamra, még szerencse, hogy szólni tetszett, mert éppen hitelbe akartam odaadni a gépet.

Mihály: Hitelbe? Ezeknek?

Bácska: Ja kérem, az ember sohsse tudhatja... olyan tisztességes. jómódú embereknek néznek ki, hogy már majd aláíratam a megrendelő lapot...

Salgó: Mondja, mit hazudik maga itt?

Bácska: Hagyjon békén, maga hülye!

Mihály: Hiszen aláírhattyák ezek hatszor is. Ugye kapták volna meg azt a gépet, mert tudom én, hogy hogy megy az. Pestről írnak ide a jegyzőnek, hogy kiféle, miféle embere kezek, van-e ezeknek valamijük?

Bácska: Hát informálódni muszáj! Igaz, kollega úr?

Mihály: Na láttya! Akkor a jegyző visza ír, hogy nevezett Baka Gergely földhözragadt kódj ember... Hites feleségével, Kontár Rozállal egyetembe...

Bácska: Nagyon helyes... mire a cég nem szállítja le a gépet... és én hiába dobtam ki azt a rengetg költséget... Köszönöm önnek kedves izé úr... na, jöjjön kollega úr...

Bakáné: Már minthogy minékünk nem szállítták le?

Mihály: Ne haraguggy Rozál, de én azt tartom, hogy nem! Mert níz jányom... írnak annak a jegyzőnek... osztán...

Bakáné: Hát osztán? Nem írhat a jegyző ránk semmi rosszat?!

Baka: Nem ettük mink meg senki pénzét.

Na, majd én megmutatom kendnek, hogy leszállítják nekünk azt a gépet...

Mihály: Dehogy szállítták...

Bakáné: Nem-e? (Bácskához.) Hallja az úr, aggya csak ide azt a cédulát, hadd írom alá...

Bácska (Salgóhoz): Na kolléga úr? Itt a megrendelő lap.

Bakáné (aláírja).

Bácska: Ugy. Hát a kedves férje is írja alá.

Bakáné: Ird alá Gergely.

Mihály: Aláírhattyá azt minden pereputtyotok, nem ér az semmit, csak nem szállítták le aztat a szecsavágót...

Baka (dühösen): Hanem most osztán ölég legyen! (Neki akar menni.)

Bakáné (elhúzza): Ne bomoj Gergely. Hadd a fenébe ezt a rossz szájú vénembert. Majd csak kimegy innen magátu is. (Balra elvezeti Bakát.)

Baka (elmenőben): Mégis csak orcátlan-ság! (El.)

Mihály: No, nó! Nem köll azir haragudni...

Salgó: Na hallja, kollega úr, maga mégis csak egy mazlista!

Bácska: Hol itt a mázli? Értem a szakmát, ennyi az egész.

Mihály: Hát akkor tisztolt Bácska úr, most kapok tíz pengőt, a mán összesen harminc...

Bácska: Annyi az Mihály bácsi. Tessék, mindjárt ki is fizetem. (Salgóhoz.) Hol itt a mázli?

Salgó: Te jó Isten! Hát maguk együtt dolgoznak?

Bácska: Hát valaki csak kell az embernek, aki ismeri a helyi viszonyokat. Igaz, Mihály bácsi?

Mihály: Hát én osztán aztat ismerem, ez biztos! Hanem most átmegyünk ide a Harasztos Mátéhoz, ott is eladunk egy gépet.

Bácska: Annak hány tehene van?

Mihály: Hány? Nincs annak egy bornya se!

Bácska: Nincs tehene? Hát akkor mire neki a szecsavágó?

Mihály: No, nó! Azir csak meg van abba a büszkesig!

Bácska (megcsókolja).

Függöny.

Összeállította: Grätzer József.
F. k.: Kiglics Imre, XIII., Szt. László-út 85.
Klein Jenő nyomda, VI. Lovag-u. 20.

